

Вредне руке оца Жељка Кретића

ОД РУИНЕ ДО ДОЉОУЉОДНОЈ МЕСТА

фото С. Шљукић

Споменик владици Николају постављен је у порти

Када је пре нешто више од две деценије сјишао у Шимановце, загледао је широку слику Храма Свете Николе. Данас је то светиња у којој би радо служио сваки свештеник, а парохијани имају само речи хвале

ТЕКСТ И ФОТО О. РАДУЛОВИЋ

Није тај догађај ушао ни у какву књигу рекорда, а могао је. Но, без обзира, остаће записан у црквеним књигама. Тек што се разданило, маја 31. прошле године, а на скеле постављене уз Храм Светог Николе, у Шимановцима, почели су да се пењу молери. И када су се латили посла, када су ваљци и четке почели да остављају боју на зидовима, отац Жељко Кретић, старшина храма, почео је да броји. Иако му је било најављено да

ће поприличан број младих молера да се тог јутра узверу уз скеле, ни сањао није да ће их стићи тачно тридесет.

– Било је око пола шест када су почели да раде – сећа се отац Жељко, уз напомену, одмах на почетку разговора, да га је октобра 2017. епископ сремски Василије одликовао звањем протојереја-ставрофора. – Звао сам и владика Василија да дође на ту малу свечаност и он је стигао око два. А пола сата раније, све је било готово. Цела црква је била окречена.

Појашавава потом да су све то урадили људи добре воље, заправо једна велика фирма у знак захвалности што је за њихове пословне партнере организовао излет до Свете горе.

Ово је само мали део онога што су вредне руке овог свештеника урадиле откако је пре 22 године стигао у Шимановце. Јер, од парохије у коју нико није хтео, сада је ово место које би сваки свештеник пожелело.

– У Шимановце сам дошао 1997. године – започиње причу отац Жељко. – Било је све запуштено. До деведесет и неке године, неколико година пре мог доласка, није ни било свештеника. Црква је рушена 1943. године и када сам дошао, тај минирани звоник је још стајао. Није било ни парохијског дома, ограда пропала, зидови испуцали, кров поломљен...

То што је кров био поломљен имало је и своју добру страну, као да се мало и шали наш домаћин. Јер, на тавану су се намножили голубови. Толико их је било да је отац Жељко од њиховог измета напунио осам тракторских приколица.

– Метар је био дебео слој тог ђубрива – прича отац Жељко.

– Срећа, или добра страна, како год, тај слој заштитио је фреске и иконостас. Киша и снегови нису пробили таваницу, што се најчешће и дешава када се уруши или попуца кров.

помислили да ће отац Жељко сада да се мало одмори и ужива у плодовима вишегодишњег напорног рада. Али, није било тако. Имао је он дугорочни план. Жеља му је била да од напуштеног и запуштеног простора направи празник за очи. И богоугодно место за свакога ко овде крочи.

– Ја сам се бавио градњом и доградњом, а супруга Миладинка више оним што је за око – прича отац Жељко. – Мада, није јој било тешко ни да рукаве заврне и лати се и тежих послова. Но, захваљујући њој, порта је претворена у нешто што су парохија-

шта је угодније? Види се чим се уђе, а у хладним данима и осети. Под је поплочан гранитним плочама и урађено је подно грејање. Са леве стране од улаза сјаји се крстионица. Била је ту и раније, али стара и испуцала. Нов је и престо у олтару. И када се све то види, уз иконостас, столице и певнице за које кажу да су међу најлепшима у епархији, онда је боравак унутра заиста пријатан. Наравно, уз прикладну музику која се све време чује.

– Посебно сам поносан на овај споменик владици Николају Вели-

Иконостас с почетка 19. века

Са супругом Миладинком, ћерком Милицом и сином Немањом кренули су у обнову. Засукали рукаве. И таман када је нешто почело да се помера, НАТО је насрнуо на Србију. Настала је пауза.

– Е, после тога смо нас четворо из куће и свакако људи добре воље, озбиљно прионули на посао – каже отац Жељко. – Иако није било парохијског дома, па се можда могло очекивати да то прво урадим, да нас збринем, одлучио сам се за обнову звоника. Нисам могао да гледам сваког дана ту тужну слику. И, мало по мало, 2005. године, тај посао смо завршили.

Срећен је кров, па фасада, изграђен парохијски дом, уређена порта... А када су се Кретићи уселили, многи су

Парохијски дом

ни, али и они што наврате, назвали рајски врт.

Па шта је то што ову светињу одваја од других и зашто је од руине постала једно од најпожељнијих места у епархији? Види се то чим се

стигне у шимановачку главну улицу и погледа пут цркве и порте. Али и када се уђе у цркву.

– Прошле године олтарски део крова покрили смо бакарним лимом, изградили смо на улазу објекат за продају свећа са простором за паљење свећа, али и малим магацинским простором – каже отац Жељко. – Ограду смо средили, зидови немају влагу, урађене су стазе од бехатона, а боравак у цркви је много угоднији за вернике.

мировићу – показује Жељко. – Месна заједница је имала идеју да буде постављен на неком јавном месту, али се из неког разлога одустало. Тако је донет овде, а 2. јуна прошле године освештао га је владика Василије.

За многе би све ово урађено било много. Или довољно да стану. Али не и за оца Жељка. Идеја је на претек.

– Имам доста тога у плану, али сада разматрам могућност да у порти, тамо иза цркве, поставим један летњиковац и дечји кутак – открива део планова. – Овде је мирно, деца су заштићена, родитељи могу да се одморе, а и врата су увек отворена.

Ко год је био у цркви, све и да није упознао оца Жељка, само на основу онога што је видео, неће посумњати да овај вредни свештеник неће ускоро и то да уради. ■

Нова крстионица